Присвячується Роуз, Максу та Луїсу

ПРОЛОГ

Лох-Марі, Західні острови, Шотландія

Буря вщухла, і над озером з'явилася подвійна веселка.

Елеонор Брутон помітила, що каяк і намет зникли, і відчула тривогу.

Два дні й дві ночі вона стежила за ними: за червоним двомісним каяком, витягнутим на берег біля руїн стародавнього замку; за двома жінками й маленьким куполом блакитного нейлону, під яким вони спали.

Жінки здавалися молодими, сильними, впевненими. У шортах і флісових куртках, із волоссям, стягнутим у хвости, вони ретельно розвішували свої гідрокостюми на каяку, аби висохли. Дні проводили, блукаючи пагорбами й досліджуючи замкові мури. Погода здебільшого була сонячною — аж до бурі. Вранці й надвечір, коли готували вечерю на маленькому туристичному пальнику, вони часто стояли біля води й дивилися просто на озеро — туди, де стояв будинок Елеонор.

Щоразу вона опускала бінокль і відходила від вікна, серце калатало.

Так, їхня поведінка не була чимось незвичайним — більшість таборувальників, що добиралися до тієї віддаленої смуги пляжу під за́мком, не могли

втриматися від споглядання кам'яного котеджу серед дубів, вересу й моху, напевно, гадаючи, хто ж живе там, на самісінькому березі.

Та в цих двох було щось таке, що холодком пробігло їй по потилиці.

Тепер від них не лишилося й сліду — тільки м'які виямки на піску, де стояли каяк і намет. Вітер незабаром стер би і їх.

Сутінки опускалися повільно, ще трималося останнє світло.

Елеонор востаннє повела бінoклем уздовж лінії берега, потім — по гладіні озера, що подекуди блищала, а подекуди хвилювалася. Озеро було припливним — один його край виходив просто в море, а під поверхнею гуляли сильні течії.

Жодного знаку червоного каяка, жодної постаті. Лише морський орлан, що злетів із води, стискаючи в кігтях срібну рибину.

Вона стежила за ним крізь бінокль, аж поки той не зник, тоді опустила прилад і задумалася, чи справді є причина для тривоги. Не варто псувати вечірню роботу через паніку. Вона занадто часто помилялася і втрачала дорогоцінний час.

Може, це просто витівка уяви, яка останнім часом надміру розгулялася?

Чи, може, вона справді бачила щось тривожне?

Важко сказати. Та зрештою, вона наказала собі зібратися. Досить гадань. Треба працювати. Вона сховала бінокль і повернулася до кухонного столу. Перед нею лежало розкладене стародавнє полотно з вишивкою — пошматоване по краю.

Навколо панував творчий хаос: роздруківки, рукописні нотатки, купи ілюстрованих довідників, томи поезії, символіки, геральдики, словники різних мов.

Щовечора всі ці нотатки зникали у вогні. У каміні вже чекала свіжа купка сторінок. Це стало її ритуалом — спостерігати, як рукопис зникає в полум'ї.

Байдуже, чи день був сповнений відкриттів чи розчарувань — вогонь завжди заспокоював її, коли сторінки згорталися по краях, а потім ставали попелом, ще тримаючи форму, перш ніж розсипатися.

Спалювати було необхідно. Жодного сліду її роботи не мало лишитися. Те, що вона відкрила й записала, було лише для неї та її сестер. Вона ретельно зашифрувала все й сховала.

Її пальці торкнулися брошки, прикріпленої до блузки, — золотого колеса зі спицями й шпорами, емальованого, як нагадування про справу, заради якої вона пожертвувала всім.

Десь у цих книжках або в її безмежній пам'яті мав бути ключ до розгадки вишитого фрагмента. Вона відчувала це всім єством: ще трохи — і вона знайде те, що шукала. Це буде тихою революцією.

Вона ввімкнула лампу з лупою й нахилилася над вишивкою. Окремі нитки виступили чітко, немов жили і кожна мала свою історію. Елеонор не була схильною до вигадок, та відчула сильний, майже священний зв'язок через століття з тією, хто створив це мереживо часу. Вона була певна — це була жінка.

Жіноча солідарність, думала Елеонор, це щось дивовижне й священне.

Вона пускає коріння не лише вбік, переплітаючи нас із жінками, що йдуть поруч із нами по

життю, — а й глибше, до тих, хто жив століттями раніше, хто мовчки передавав нам силу крізь час і тінь.

Жінки створені, щоб підтримувати одна одну — у біді, у радості, у тиші.

Шкода лише, що не всі розуміють, як саме допомагати, щоб не поранити. Елеонор так занурилася у вишивку, у всі її символи та натяки, що не почула, як вони підійшли.

Двері котеджу відчинилися від першого удару. Вона не встигла навіть підвестися, коли одна із жінок змахнула рукою — і важкий камінь влучив їй у потилицю. Елеонор упала на підлогу. Кров гарячими струмками сочилася з рани, а свідомість повільно танула, мов світло, що гасне за обрій.

Останні слова, які вона почула, прошепотіли їй на вухо:

— Не варто брати те, що тобі не належить.

До: Еллі Гіббс
Від: Адам Вайт
Тема: Наступні кроки щодо пресрелізу Ані Браун
Дата: 15 лютого 2024 р.
Еллі,

Остаточний текст (дивись у додатку) щойно затверджено Анею та її керівницею, Еліс Тревел'ян (професоркою рукописних досліджень). Це чудова історія для нас, яка має широку привабливість. Ми хотіли б надати їй значного розголосу, і було б добре обговорити з тобою графіку, а також маркетингову стратегію та можливі партнерські зв'язки.

Я думаю, що для початку ми подамо її до всіх ЗМІ, щоб це збіглося з активною кампанією в наших соціальних

мережах. Ти вільна для обговорення цього питання по Zoom або по телефону?

З повагою, *Адам Вайт*
Пресслужба Оксфордського університету

ПРЕСРЕЛІЗ

ОКСФОРДСЬКА ДОСЛІДНИЦЯ РОЗШИФРУВАЛА ЗАБУТУ МОВУ

26-річна докторка Аня Браун з Оксфордського університету розгадала давню загадку під час навчання в аспірантурі, коли знайшла ключ до розшифрування загадкового рукопису, відомого як Фоліо 9, який спантеличував деяких із найкращих дослідників світу.

Наукова керівниця Браун, професорка Еліс Тревел'ян з Хартлендського коледжу, сказала: «Досягнення Ані є просто винятковим. Це дуже цікавий розвиток подій, і вона є унікальним молодим талантом».

Фоліо 9 було виявлено два роки тому в бібліотеці Хартлендського коледжу й опубліковано в інтернеті. Відтоді багато видатних криптографів, лінгвістів і палеологів намагалися розшифрувати його. Нікому це не вдалося. Дотепер.

За додатковою інформацією звертайтеся до Адама Вайта в пресслужбі університету.

РОЗДІЛ 1

Аня

Пресреліз мене тривожив. Зараз це здається безглуздим, майже смішним зізнанням після всього, що сталося, але тоді я справді хвилювалася.

Я завжди почувалася щасливішою поза увагою.

Роки самотніх досліджень у бібліотеках і архівах розпалили мій розум, але водночас створили ідеальний ґрунт для того, щоб моя замкнутість розрослася й розцвіла. А ще було те, за що мені соромно.

Коли я розповіла про це Сіду, він лише сказав, що я страждаю від «синдрому самозванця» й маю пишатися своїми досягненнями. Крапка. Мені подобалася його лаконічність. Його спокій. Мені подобалося в ньому все.

Мама ж мала що сказати. Під час відеодзвінка з лікарні, куди її поклали після тяжкого курсу хіміотерапії, вона виглядала виснаженою, майже прозорою, але не стримувалася.

— Якби твій батько не відкинув тебе, ти б не почувалася так. Це його провина, що ти не можеш радіти своїм успіхам. Не дай йому перемогти. Це приголомшливе досягнення, Аню.

Її очі блищали, а з них котилися сльози — важкі, круглі, насичені гордістю й солодкою помстою чоловікові, який залишив нас обох, коли вона завагітніла мною.

Потім Вів лагідно забрала в неї телефон і прошепотіла:

— Ваша мама вже розповіла всій лікарні про те, чого ви досягли. Ми обидві вами пишаємося.

Професорка Тревел'ян, моя наукова керівниця, була, як завжди, сповнена ентузіазму й тверезого реалізму — така вже в неї натура.

— Пресреліз чудовий, — сказала вона. — Ти це заслужила і маєш бути щаслива. Повір, я знаю безліч академіків, які віддали б пів життя за таку увагу.

Її похвала була для мене важливою. Навіть після трьох років співпраці я все ще нервувала поруч із нею. Вона мала щось яструбине — гострий зір, точність рухів, невидимі пазурі, загорнуті в шовк і кашемір.

Я трохи захоплювалася нею. Як і всі, хто мав серце.

Я знала, як мені пощастило — бути в оточенні людей, що підтримують. І хоча сумніви не зникали, я намагалася виглядати щасливою, коли виходили статті й інтерв'ю. Здебільшого це було неважко — більшість із них стосувалися Фоліо 9 і не зачіпали особистого життя.

За винятком однієї.

«Після того як її переклад Фоліо 9 став сенсацією, Аня Браун живе мрією дівчини-ботанічки. Чи стали бунтарські черевики новими "синіми панчохами"?»

У цьому було так багато неправди. По-перше, це була докторка Аня Браун. Деякі речі навіть така інтровертка, як я, хоче захищати.